

Fødslen, det maskuline og det feminine

I det sidste nyhedsbrev skrev jeg om døden. Hvad er så mere naturligt end at skrive om fødslen i dette nyhedsbrev?

For mange kan det være kontroversielt at skrive om det at give sig hen til døden, men hengivelse til fødslen er for de fleste en selvfølge. I hvert fald at give sig hen til det nyfødte barn, mens selve fødslen kan ende med at blive en kamp for den fødende.

Det pudsige er, at barnet skrider ved fødslen, mens den døende sjældent skrider, når døden indtræffer, selvom døden oftere og oftere også bliver en kamp. Set fra et universelt synspunkt er fødslen ind i det fysiske måske en hårdere overgang, mens overgangen væk fra det fysiske (døden) er lettere? Set fra et jordisk synspunkt virker det omvendt; fødslen er glæden og døden er sorgen.

Fødslen er det indre frø, som bliver synligt og folder sig ud i manifesteret form. Al det, som er vokset og modnet inde i, har skabt forventninger, håb og længsler, bliver på et kort øjeblik født ud i den fysiske verden. Fødslen er et meget kort øjeblik sammenlignet med graviditeten, men dens intensitet og rigdom gør, at den kan opleves som en evighed. Lidt på samme måde som når personer, der har været i nærdødsoplevelser, beskriver, at hele deres liv er passeret revy på få sekunder.

Fødsel og død har meget tilfælles, bl.a. at de mere og mere udvikler sig til en kamp, selvom at de begge handler om at give slip og glide over i noget andet. Hvad det andet er, ved vi dybest set ikke, og deraf kan kampen opstå.

Det modsatte af døden er ikke livet; det modsatte af døden er fødslen. Livet er der hele tiden, fødslen og døden er porte til forskellige livssituationer.

For mig er fødslen en maskulin kvalitet, mens døden er en feminin kvalitet. Derfor er livet også så viseligt indrettet, at kvinden skal føde for at arbejde med den udfordring, mens manden skal lære at dø. Det er vigtigt for mig at slå fast, at manden ikke er lig det maskuline, ligesom kvinden ikke er lig det feminine. Det maskuline og det feminine findes i begge køn, men mænd har en mere direkte og oftere lettere tilgang til det maskuline, og kvinder har det tilsvarende til det feminine.

Fødslen er for mig maskulin, fordi den er kendetegnet ved at være udadrettet, skabe en synlig fysisk form, være hurtig. Døden er feminin, fordi den er indadrettet og giver slip på den fysiske form.

En af de feminine ur-energier er at tage sig af barnet. Hvis den nyfødte har et behov, er det den feminine energi at lade sine egne behov dø for at være der for barnet. Det at dø og give slip, give slip på sine egne behov og senere at give slip på barnet, ligger for mig at se i det feminine. Hvis det feminine i stedet var fokuseret på at føde nye idéer, så ville der ikke være plads til at tage sig af barnet, og barnet ville dø.

En af de maskuline ur-energier er at få barnet til at vokse. En vigtig del af det er at skaffe mad til den ammende moder og senere til barnet. Det maskuline skal føde nye idéer og ny energi til at skaffe mad. Hvis det maskuline dør i det, så vil barnet (og moderen) også dø.

Men det ligger også i livets ur-energi, at vi udover at mestre vores umiddelbare ur-energi også skal udfordres i og lære at mestre den modsatte pol.

Den maskuline udfordring er derfor at lære at dø i den umiddelbare trang til at ville skaffe mere og mere. At lære at slippe handlekraften og trangen til at vokse – i det ydre. Den maskuline energi tenderer mod flere penge, større hus, større bil, større stereoanlæg. Den kan let blive en fange af det materielle. Da et flertal af kvinder føder børn, er det åbenlyst, at de bliver mødt med fødselsudfordringen. Hvordan bliver mænd mødt med dødsudfordringen? Ikke på samme oplagte facon som at kvinder føder men på en mere subtil facon; det er også oplagt, at kvinder er nødt til at opleve deres udfordring på en mere konkret, maskulin facon, mens mænd er nødt til at opleve deres udfordring på en mere ukonkret, feminin facon. Mænd/det maskuline møder konstant deres udfordring, ved at de er vidne til altings (ydre) forandring og undergang. Hvis du bygger dig et hus, vil huset hurtigt få skrammer og kræve reparation. Hvis du har mange penge, vil det hurtigt kræve pleje af de penge, hvis de ikke skal blive mindre værd. Osv., osv. Denne situation vil ofte blive mødt med en tanke om, at hvis jeg handler, så vil det falde på plads, og forandringen=døden vil stoppe. Hvis man tværtimod forstår, at det ydre altid er i en forandring, så vil der kunne være en anden afslappethed i handlingerne. Det kræver dog, at den maskuline energi går igennem dødsriget for at komme ud på den anden side som noget helt andet – og dog det samme. Den vil stadig som i sin ur-energi have ønsket om at vokse, men nu bliver det et ønske om at vokse sammen med det største af alt: universet og Gud. Den maskuline energi vil så blive ledende=fødende i kunsten at lære at dø=at blive en del af noget større, en del af faderen i himlen.

Den feminine udfordring er at lære føde det ud, som opleves, når der bliver givet omsorg for det indre. At lære ikke kun at ville give omsorg og ikke kun til andre. Den feminine energi tenderer mod at vægte følelser, det ikke-synlige og immaterielle, mens det jordiske og materielle er ilde set. Den kan let blive en fange i illusioner, forvirring, følelses forviklinger og en alt for svævende energi, hvor den indre verden bliver forvekslet med den ydre verden. Når den feminine energi går igennem fødselsgangen og kommer ud på den anden side, vil den stadig som i sin ur-energi have evnen til at dø. Den har kontakt ud over sin egen person, mærker universet og er der for andre, men nu bliver det forenet med det jordiske, så nu bliver det meget mere konkret, varmt og stabilt. Den feminine energi vil så blive en naturlig transpersonel=dødende universel energi i kunsten at føde=at gøre det immaterielle til en konkret moder jord energi.

Det maskuline og det feminine afspejles også i symbolerne for planeterne Mars og Venus. Mars ♂ er en cirkel med en pil opad. Cirklen er symbol på, hvor det maskuline umiddelbart føler sig hjemme: i det jordiske, konkrete, fysiske, materielle. Pilen symboliserer trangen til at ville vokse og komme udover jordens begrænsning. At føde noget nyt. For at komme udover den grænse, kræver det dog, at man dør. Tit ender den maskuline energi dog i, at alene det jordiske vokser, fordi det maskuline ikke tør lade egoet dø. Men som det symboliseres, er den dybe maskuline ur-energi med udgangspunkt i den konkrete fysiske verden at lade sig føde ud i det, som er større end det konkrete. For at kunne det kræves det at integrere den feminine dødsproces.

I Venus symbolet ♀ er cirklen placeret øverst som symbol på, at den feminine energi umiddelbart føler sig hjemme i det himmelske: det flydende, grænseløse, altomfattende. Under cirklen er der et kors, som symboliserer den feminine energis længsel efter at dø ned i det jordiske og konkrete. At dø ind i den fysiske verden. For ikke kun at blive i den svævende tilstand kræver det dog, at man fødes. Tit bliver den feminine energi dog til at forsvinde ind i ønsker, drømme og illusioner, fordi den ikke tør at lade sig føde ned i det jordiske. Men den dybe feminine energi er med udgangspunkt i det indre univers at dø ned i materien. For at kunne det kræves det at integrere den maskuline fødselsenergi.

Jeg husker en gang, jeg var til foredrag om astrologi og tarot med Per Henrik Gullfoss. Ud over Per Henrik var vi måske 1-2 andre mænd. Resten var kvinder. En del af de kvinder var kraftige kvinder i 40-50 års alderen. Per Henrik sagde så på en noget (maskulin) provokerende facon, at det var typisk, at han stod og holdt foredrag for en masse kraftige kvinder og næsten ingen mænd. Fordi mænd kommer ikke til sådan et foredrag om det ukonkrete svævende, med mindre de tør se døden i øjnene. Hvis de gør det, så vil de ofte lynhurtigt føde denne energi og stå som den, der underviser og leder gruppen. Kvinder vil strømme til sådan et foredrag, for de har det skønt i den universelle svævende energi. Til gengæld har de svært ved at føde den energi ud i verden og stå for den konkrete undervisning; i stedet sidder de og lytter og bliver mere og mere kraftige som udtryk for en graviditet, der aldrig bliver født ud.

Mars og Venus symbolet kan også ses som symboler på kønnet; det maskuline køn som i erigeret tilstand vender opad, vil skabe nyt og sprede sine gener, og det feminine køn som vender nedad og vil tage imod og være jord for det, som skal vokse. Kønnet kan også symboliseres som trekanter;

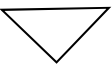

det maskuline som en opadgående trekant:

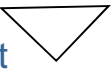
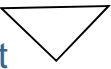
det feminine som en nedadgående trekant:

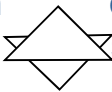
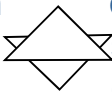
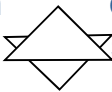
Det maskuline har sin vandrette flade nedadtil og et punkt, som peger opad som den retning, det maskuline har.

Umiddelbart er det maskuline meget konkret og stabilt, og det er også en stor del af sandheden, men det kan også hurtigt blive som et hus uden noget fundament; meget konkret og stærkt men som også kan blive væltet når stormen raser.

Sådan fungerer den maskuline energi ofte også: som stærk og stabil i "normal situationer" men når krisen kradser, bliver den maskuline energi rystet i sin grundvold og mangler redskaber.

Det feminine har sin vandrette flade opadtil og et punkt, der peger nedad som den retning, det feminine har. Umiddelbart er det feminine meget ustabilt og svævende, men hvis det bliver placeret i jorden, bliver

 det feminine et dybt rodnet, som er meget stabilt, fordi det har det indre som fundament. Når krisen kradser, er det den feminine energi, som tager over og holder retningen midt i stormvejret.

Integreret i hinanden danner de en helhed: det maskuline som det synlige og konkrete, som ønsker at vokse og blive en del af noget større; det hviler på det feminine, som ønsker at rodfæste det universelle, tage imod og tage sig af det. Det har sit dybe rodnet i den indre verden og søger mod at gøre kærligheden jordisk. Tilsammen danner de en harmonisk sekskantet stjerne.